

Щатски затвор в Уолпол, Масачузетс **12 май, 1974 г.**

Затворникът притвори тъмните си очи и пое дълбоко дъх, който изпълни дробовите му с топъл пролетен въздух. Блокира всички шумове около себе си и за кратко си представи как отново седи в Провинстаун, на ръба на кея Макмилън, взрян в, на пръв поглед, безкрайния хоризонт на залива Кейп Код, където пилигримите* за първи път са стъпили на територията на Новия свят през 1620 г. Почти долови крясъците на чайките, гмуркащи се в търсене на калмари, и ехото на вълните, разбиващи се в старите дървени пилони, докато босите му крака висят безгрижно отстрани. През последните четири години поддържаше вратата си, че един ден може да се върне там.

Заедно с нея си даде и обещание, облог, който склучи със себе си. Да направи отчаян опит да преглътне всички възможни пориви отново да извърши убийство.

Тони Коста отвори очи и забърса очилата си с ръкава на дънковата си риза. Пред него не се виждаха пясъците и подвижните дюни на Рейс Пойнт. Вместо това с досада се взря в шестметровите бетонни стени, които го заобикаляха, и надзирателите със стърчащи заредени пушки, накацали на наблюдателните кули, от които безпрепятствено можеха да наблюдават пренаселения двор долу.

Звънецът иззвъня и скоро след това затворникът се нареди сред останалите затворници, подредени в дълга

* Пилигрими – така често се наричат ранните заселници от Плимутската колония (днес Плимут (Масачузетс). Заселниците потеглят на 16 септември 1620 година от Плимут, Англия, с кораба „Мейфлауър“ и след изтощително плаване на 21 ноември акостират близо до нос Кейп Код в Нова Англия. – Б.р.

колона. Новите, онези, наскоро осъдени за сериозни престъпления, като въоръжен грабеж, изнасилване и убийство, го зяпаха и шепнеха помежду си. Всички те бяха закоравели престъпници, но нито един от тях не беше като него. Не бяха извършили онова, което беше направил той.

След убийството на самопровъзгласилия се Бостънски удушвач Албърт Десалво, когото намушкаха деветнайсет пъти в лазарета преди шест месеца, затворникът се превърна в най-известния обитател на Масачузетския щатски затвор в Уолпол. Много се изписа за всички отвратителни престъпления, които му приписаха, но според него никой не беше разказал историята му подобаващо – от неговата гледна точка, от позицията на убиеца.

Коста се помота малко, като се остави да бъде изблъскан до края на колоната. Един по един затворниците избягаха от светлината на късния следобед и изчезнаха в коридорите във вътрешната част на затвора, които водеха до тесните, облицовани със стомана килии. Коста изпъна шия, така че слънчевите лъчи да докоснат носа му за последно, преди естествената светлина да бъде заменена от примигващите флуоресцентни крушки в затвора, които му причиняваха непрекъснато мъчително главоболие, от мига в който пристигна там преди четири години. Върна се в тясната си килия, намираща се на първия етаж, разполагаща с двуетажно легло, метална тоалетна и малко писалище, настани се зад една стара, използвана пишеща машина. Машината, с която написа почти четиристотин страници през последните няколко месеца. Най-накрая, доволен от структурата на неповторимо засуканата си история, Коста се спря на заглавие на ръкописа си. Заблъска по клавишите, докато изписа с удебелени букви думата „Възкресение“. На следващата страница написа следното: „Истината изисква кураж, и вместо да живеем живот, изпълнен с илюзии, заедно

упорито търсихме духовната истина на живота. И търсенето ни едва започва“.

Взря се в тънкия бял лист с доволна усмивка. Беше сигурен, че книгата ще се превърне в неоспорим бестселър. Искаше да бъде запомнен не като убиец на млади жени, а като писател и мислител, спомогнал за изграждането на Ерата на Водолея за цяло едно поколение читатели. В съзнанието му тази книга щеше да бетонира завещанието му като един от най-великите романисти в Кейп Код, споменаван наред с Кърт Вонегът-младши и Норман Мейлър. След това Тони Коста написа името си на заглавната страница, измъкна кожения колан от гайките на дънковата си затворническа униформа и започна да обмисля следващия си ход.

ПЪРВА ГЛАВА

Западен Барнстъбъл, Масачузетс, 1968 г.

Еди Вонегът се притесняваше да заведе момчето у дома, за да го запознае с баща си, който се беше заврял в писателската си барака, зад фермерската им къща в Кейп Код на Скадър Лейн. Седемнайсетгодишната Еди беше свикнала да се промъква много внимателно около баща си Кърт, особено докато той работеше.

– Изчакай тук – каза Еди на гаджето си, красив, млад хокеист от близкото градче Хаянис. – Каза, че иска да се запознае с теб. Връщам се след малко.

Еди остави момчето на брега на езерото Хогинс в задната част на имението им, докато тя изтича на пръсти до дървената врата и почука.

– Какво? – попита раздражено Вонегът. – Какво пък сега?

Еди бутна вратата, изчака миг, за да се успокои, и влезе. Застанала на прага върху дъска с цитат на Торо: „Пазете се от всякакви начинания, изискващи нови дрехи“, дъщерята видя хилавата фигура на баща си, прегърбена над пишещата си машина „Смит Корона“, чийто интервал беше вдлъбнат от години използване. Около главата му витаеше ореол от сив цигарен дим, а под него Еди видя изтощеното му, набръчкано лице. Този поглед ужасяваше брат ѝ и сестра ѝ и много пъти бе изпращал майка им Джейн в пералното помещение, където тя се заключваше с часове, за да се наплаче.

Момчето чу боботене, идващо от бараката, последвано от затръшваща се врата, когато Еди излезе, ръкомахайки,

а дългата ѝ коса се развяваше от лекия бриз на Кейп Код. Обърна се веднъж, за да покаже среден пръст на баща си, след което гневно се запъти към къщата и остави младежа да се оправя сам край брега на езерото Хогинс.

Той вече тичаше нагоре по хълма, когато Вонегът изскочи от кабинета си и го пресрещна по отгъпканата пътека към къщата.

– Ще ти кажа само едно, така че да е напълно ясно – изръмжа писателят. – Не чукай дъщеря ми. Да не си посямал да я докоснеш!

Думите на Вонегът стреснаха момчето. Беше дошло просто да заведе Еди да хапнат сладолед и да отидат на кино, а сега беше подложено на странен, сексуален разпит от властния баща на момичето.

Изплашен и объркан, младежът просто кимна и закричи бързо към къщата.

Вонегът го погледна с надеждата, че е схванал думите му. След това писателят се оттегли обратно в кабинета си и продължи тежката работа по редактирането на последния си роман, който смяташе да нарече „Кланица 5“.

Заклучен в кабинета си, Вонегът посегна към поредната цигара *Pall Mall* и запали клечка кибрит. След като пое дима в дробовите си, върна мислите си обратно към дъщеря си. Беше наистина сладко дете, но сега, вече пораснала, се беше превърнала в зла, малка хищница.

Смяташе, че има пълното право да се държи твърде покровителствено с тийнейджърката. Все пак беше красавица. Еди беше надарена със стройна, атлетична фигура, която замайваше главите на всички момчета в гимназия „Барнстъбъл“. Носеше къси поли и имаше дълга коса, сресана на път, и кестеняви къдрици, спускащи се по раменете ѝ. Вонегът знаеше, че няма нужда да се тревожи особено много за момчето, което току-що беше срещнал в задния двор. Хлапето изглеждаше достатъчно възпитано.